

Clare Donoghue

Keer niet terug

De Fontein

Proloog

17 april – donderdag

Maggie probeerde te rennen, maar ze had geen gevoel in haar voeten. Bij elke stap die ze zette werd de lucht uit haar longen geperst en voelde ze haar warme adem tegen haar wangen. Hij was vlak achter haar. Ze kon hem ruiken, een aardse, dierlijke lucht die haar door een doolhof van hagen, bomen en bakstenen muurtjes op de vlucht deed slaan. Ze naderde een rode deur waarvan de bladderende verf – van afgrijzen, leek het wel – rond de deurknop opkrulde. Toen ze haar hand ernaar uitstreckte, begon hij te trillen en te beven. Even later was de deurknop verdwenen. Ze gilte zichzelf wakker en lag met brandende longen na te hijgen.

Kreunend kromde ze haar rug en probeerde de nachtmerrie uit te bannen. Nog geen straatverlichting drong tot de inktzwarte duisternis van haar kamer door. Haar tong lag zwaar en dik in haar mond. Herinneringen aan de vorige avond flitsten als beelden van een toverlantaarn door haar hoofd. Had ze veel gedronken? Ze meende van niet. Ze was bij hem thuis geweest. Ze hadden gegeten. Hij was kwaad geworden. Er was een worsteling geweest. Daarna niets meer, leegte. Ze ontspande haar spieren, trok haar benen op en tastte om zich heen naar het dekbed. Haar handen voelden zwaar aan. Ze dreigde weer in slaap te vallen, werd terug de duisternis in getrokken. Ze wilde eraan toegeven, maar ze had het koud en tegelijkertijd zweette ze, haar huid voelde klam aan onder haar pyjama. Terwijl ze haar handen over het ijskoude bed liet gaan, werd ze zich bewust van een vertrouwde geur. De geur van aarde – het gazon in de voortuin van haar ouders als het geregend had. Haar hartslag

versnelde, pijn verspreidde zich door haar lichaam en snoerde haar keel dicht.

Dit was haar bed niet.

Ze ging rechtop zitten in het donker en betastte haar gezicht. Haar huid was koel, glibberig, vreemd. 'Hè?' Ze draaide haar hoofd de ene kant op en daarna de andere, maar nergens kierde licht dat de duisternis verzachtte. 'Ik zie niets. Alsjeblieft, help!' Ze viel weer stil. Haar borst ging op en neer. De woorden hadden gedempt geklonken en waren bijna onverstaanbaar door haar logge tong. Ze luisterde. 'Wat gebeurt er toch met me?' Maggie proefde gal. Haar mond stroomde ermee vol en de adrenaline joeg door haar lijf. Ze probeerde te gaan staan, maar stootte met haar hoofd tegen iets aan. Haar hele lichaam beefde, haar tanden beten haar tong vast. Ze leunde naar achteren en stak haar armen omhoog tot ze een oppervlak bereikten dat plat en hard aanvoelde, als marmer. Ze zette kracht, maar er was geen beweging in te krijgen. Ze liet haar handen zakken en wiegde heen en weer. 'Het komt goed, het komt goed.' Ze trok haar knieën op tegen haar kin, sloeg haar armen om haar benen, en zo hield ze zichzelf vast. Haar hoofd deed pijn toen ze probeerde haar gedachten te ordenen. Dit gebeurde niet echt. Ze droomde nog steeds. Ze begon te tellen, negeerde haar pijnlijke botten en slepende stem en hoe verder ze kwam, hoe trager haar ademhaling werd.

Toen ze voldoende was bedaard en niet meer zo trilde, draaide ze zich om tot ze op handen en knieën in de lege ruimte zat. God, ze hoopte maar dat de ruimte leeg was. Het tellen hielp weliswaar, maar niet genoeg – ze had meer nodig, de stilte moest doorbroken worden. Terwijl ze als een kreeft zijwaarts kroop, zong ze een liedje. *Schaapje, schaapje, heb je witte wol?* Haar stem beefde. Ze sloot haar ogen en dwong zichzelf door te gaan. *Ja... Ja baas, ja baas, drie zakken vol. Eén voor de meester en één voor zijn vrouw...*

Ze stokte. Haar hoofd bonkte op het ritme van haar stem toen haar heup tegen iets hards aan stootte. Met haar handen plat op de grond kroop ze verder, steeds met haar vingers tastend over de koele ondergrond tot ze een hoek bereikte, en daarna nog een, en nog een, tot ze uiteindelijk op de laatste van de vier muren stuitte die haar omsloten. Ze boog verder naar voren, drukte haar neus tegen het ijskoude opper-

vlak en ademde diep in. Grond, modder – het was aarde, ingeklonken aarde, zorgvuldig gladgemaakt. ‘Nee, nee...’ Paniek legde haar het zwijgen op en priemde als een glasscherf in het gevoelige weefsel van haar keel. Een beeld van een graf doemde voor haar op. Ze begon te gillen, niet meer in staat om rationeel te denken.

Ze gilte en gilte, tot ze niet meer wist dat ze gilte.

1

22 april – dinsdag

‘Ik weet het,’ zei ze, in afwachting van het vervolg van de preek die ze maar al te goed kende. ‘Ja, mam, daar ben ik me van bewust.’ Jane keek naar het klokje rechtsonder op haar computerscherm. ‘Dat vind ik ook. Ik bel je zodra ik hier wegga.’ De seconden tikten voorbij. ‘Ja, er liggen schone in zijn kamer.’ Ze weerstond de neiging met haar vingers op haar bureau te trommelen. ‘Ja, waar ze altijd liggen.’ Jane merkte dat er al een paar collega’s meeluisterden. ‘Niets, nee, ik hoorde niets, sorry – ja, je hebt gelijk. Ik ben niet laat thuis.’ Het gesprek was bijna afgelopen. Hoopte ze. ‘Voor achten. Ja. Oké. Ja, goed. Bedankt mam. Dag.’

Brigadier Jane Bennett zette de telefoon terug op de lader, sloot haar ogen en liet haar hoofd met een plof op haar bureau neerkomen.

Haar moeder vond het niet erg om op Peter te passen. Helemaal niet zelfs. Ze wilde graag helpen, zei ze. Jane zou die woorden op haar moeders grafsteen laten zetten. ‘Celia Bennett, liefhebbende echtgenote, moeder en grootmoeder – Wilde graag helpen’. Bij die gedachte kon Jane haar schouders ontspannen en glimlachen. Dat haar moeder zojuist tien minuten lang tegen haar aan had gekletst was gewoonte geworden. De hulp waartoe ze altijd bereid was, gaf haar moeder het voorrecht te zeuren en te zaniken, hoe vaak en wanneer ze ook maar wilde. Dat vond Jane niet erg. Door haar onregelmatige werktijden kon ze haar zoon nu eenmaal niet de structuur bieden die hij nodig had. Ze kon er niet altijd zijn, dus elke steek onder water, bedekte kritiek of openlijke aanval van haar moeder onderging ze zonder morren. Het was het waard.

Ze richtte haar hoofd op en bracht haar pony weer op orde. Het was een bloedhete dag geweest, maar nu begon het af te koelen. Ze draaide zich om, haalde haar jasje van haar stoel en trok het aan. In juni werd Peter acht. Als Jane hem aankeek, zag ze de altijd hongerige, mollige baby met rode toet voor zich die hij geweest was. Dat was voor er autisme bij hem was vastgesteld, en dus voor er een verklaring was gevonden voor de onzichtbare wand die moeder en kind leek te scheiden. Acht jaar. Ongelooflijk. Ze zou een partijtje voor hem moeten organiseren, met zijn vriendjes en vriendinnetjes. Haar moeder zou helpen. Jane rolde met haar ogen. Het was een reflex, een inspelen op wat haar moeder zou gaan zeggen. Ze drukte op de uitknop van haar laptop en wachtte tot het scherm zwart werd.

Nog een korte vergadering met de afdelingshoofden en een briefing van haar eigen team en dan kon ze naar huis. Ze schoof de laptop in haar tas, keek wat er aan dossiers op haar bureau lag en koos er een paar uit die ze thuis zou moeten lezen. Zodra de briefing voorbij was, wilde ze weg. Peter had al een verhaaltje uitgekozen voor vanavond als hij in bed lag. Een verhaaltje dat Jane hem beloofd had voor te zullen lezen. Haar ogen bleven rusten op het bijgewerkte dossier over de zaak-Stevens. Ze schudde haar hoofd. Een seriemoordenaar in Lewisham. Vijf vrouwen dood. Ze kon het nog steeds niet bevatten. De dader zat al twee maanden achter de tralies, toch was de zaak nog niet gesloten. Nog steeds niet.

Ze moest nog één meisje vinden.

Het gezicht van de jonge vrouw volgde Jane als een schaduw overal waar ze ging. Ze stopte het dossier en twee memorysticks in haar tas. Het zou nog maanden – nee, jaren – duren voor zij en haar team de beelden kwijt waren die op hun netvlies stonden gebrand. De muren van de kleine twee-onder-een-kapwoning van de moordenaar hadden behangen kunnen worden met alle foto's die ze in zijn doka hadden aangetroffen. Van de meeste slachtoffers kende Jane de namen en de gezichten goed, maar er waren ook foto's bij van onbekende meisjes. Zij had als taak achter hun identiteit en verblijfplaats te komen, en zich ervan te vergewissen dat ze alleen maar gefotografeerd waren. Twee meisjes had ze gevonden, levend en wel. Maar het derde meisje? De tijd zou het leren. Jane keek op en zag haar baas,

inspecteur Mike Lockyer, op haar afkomen. Hij beantwoordde haar glimlach, maar met zijn bleke huid en donker omrande ogen straalde zijn gezicht iets anders uit.

‘Jane,’ hij liet zijn armen op het wandje rusten dat haar bureau van de rest van het kantoor scheidde, ‘hoe ver ben je met de zaak-Schofield?’

‘Die is zo goed als opgelost, meneer,’ zei ze, en ze pakte het betreffende dossier van haar bureau. ‘De echtgenoot is beneden, in het cellenblok. Ik denk niet dat het moeilijk zal zijn om hem aan het praten te krijgen.’ Ze keek Lockyer aan, die knikte, met zijn vingers langs zijn wenkbrauw streek en zijn oog uitwreef. Hij was afgefallen en zag eruit als een laken dat te lang in de droger heeft gezeten: verkreukeld.

‘Dus je gaat morgen met hem verder?’ vroeg hij, maar hij keek haar al niet meer aan, zijn aandacht was elders.

‘Ja, of eigenlijk wilde ik Chris het verhoor laten doen,’ antwoordde ze terwijl ze het dossier teruglegde en de hoeken gladstreek. Ze zag dat het hem niet interesseerde. Sinds hij drie weken geleden weer was begonnen, was er nauwelijks iets uit zijn handen gekomen.

Hij schudde zijn hoofd en staarde in de verte. ‘Dat lijkt me niet gepast, Jane, jou wel? Als Schofield eenmaal heeft bekend misschien wel, maar om het in dit stadium aan Chris over te laten – voordat we weten of we genoeg bewijs hebben voor een veroordeling, ook als hij níét bekent – gaat wel erg ver. Het verbaast me dat je bereid bent dat risico te nemen, als je bedenkt hoe die man zijn vrouw heeft toegetakeld. Heb je de foto’s van de plaats delict eigenlijk wel gezien?’

Jane leunde achterover in haar stoel. Zijn woorden raakten haar niet echt, ook zijn vermanende toon en het oordeel dat erin besloten lag deerde haar niet. Het was de blik in zijn ogen die maakte dat ze niet meteen reageerde. Ze wist dat hij moeite had om de gebeurtenissen rond de zaak-Stevens te verwerken, maar wat kon zij eraan doen? Hij wilde er met haar niet over praten, nu niet en eerder ook niet. Hij had haar niet in vertrouwen genomen en dat had haar gekwetst. Meer dan ze wilde toegeven. Ze had altijd aangenomen dat er meer tussen hen was dan alleen een werkrelatie, dat hij haar respecteerde, haar als een vriendin beschouwde. Maar zijn gedrag had haar op beide pun-

ten in het ongelijk gesteld. Als een zombie met zwart omrande ogen en een lege blik waarde hij de laatste tijd op het bureau rond. Bijna al haar collega's hadden er van hem van langs gekregen. Maar Lockyer was nu eenmaal de baas en niemand keek ervan op als zijn bulderende stem overal in de burelen van de moordbrigade van Zuidoost-Londen te horen was. Maar nu liet hij zich gaan over een kleinigheid en daarbij zag hij iets cruciaals over het hoofd. De afgelopen weken had zij hem steeds uit de wind gehouden, maar zijn gedrag was niet onopgemerkt gebleven. Roger, de baas van de moordbrigades van Lewisham, had Jane al een keer bij zich geroepen en haar opgedragen hem in de gaten te houden.

'Geen probleem, meneer,' zei ze nu. Haar stem klonk kalm en beheerst. 'Ik zal het eerste verhoor doen met Chris erbij, en als Schofield bekend kan Chris het overnemen maar blijft hij onder mijn supervisie.' Ze wachtte op een reactie, of een teken dat hij haar gehoord had, maar het bleef stil. 'Is dat akkoord wat u betreft?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Het is jouw zaak, Jane. Doe maar wat je goeddunkt, je hebt geen begeleiding nodig. Ik hoef geen details te weten, zorg nou maar dat het in orde komt. Ik heb al genoeg aan mijn hoofd.' Hij streek met zijn handen door zijn haar en trok het naar beneden, over zijn vale gezicht. 'Ik zie je bij de briefing.' Na deze woorden draaide hij zich om, liep naar zijn kamer en trok de glazen deur achter zich dicht. Door zijn raam was de ondergaande zon te zien. Roerloos zat hij achter zijn bureau, zijn gezicht een silhouet in het vallende duister. Jane kon haar blik niet van hem losmaken. Ze vroeg zich af hoelang haar baas het nog zou volhouden zich door boosheid en wroeging te laten beheersen.

Net toen ze was opgestaan om weg te gaan, ging haar mobiel. Ze keek op het schermpje. Het was Sue, een collega, al was ze inmiddels gestopt met werken. Ze hadden elkaar in geen maanden gesproken. Jane keek op de klok die midden in de kantoortuin aan een pilaar hing. Het was tien over zeven. Nog even en Peter zou naar bed gaan. De telefoon leek steeds harder te rinkelen, alsof het ding haar besluiteloosheid aanvoelde. 'Nou, oké,' zei ze terwijl ze weer op haar stoel neerplofte. 'Sue, hallo. Hoe gaat het?' Er kwam geen reactie. 'Hallo?' Ze spitste haar oren om de gedempte geluiden aan de andere kant

van de lijn op te vangen. Toen hoorde ze haar snuiven. ‘Sue, wat is er aan de hand?’

‘Mark.’ Het was eerder snikken dan praten. ‘Hij is weg.’

Jane was blij dat ze toch had opgenomen, tegelijkertijd knaagde een schuldgevoel omdat ze Peter voor het slapengaan geen verhaaltje zou voorlezen. Als ze geluk had, zou ze net op tijd thuis zijn om hem een nachtzoen te geven. ‘O Sue, wat erg. Wat is er gebeurd?’ vroeg ze, achteroverleunend. ‘Ik wist niet dat jullie weer problemen hadden.’

‘Wat? Nee, Jane, dat is het niet. Hij is weg. Er is bloed, Jane... Mark is verdwenen.’

2

22 april – dinsdag

Drieënhalf uur later stond Jane bij Sue Leech in de keuken, een terracottakleurige ruimte waarvan de muren vol hingen met keramische kunst, souvenirs van buitenlandse reizen. Ondanks de vele werkbladen was er geen centimeter ruimte over, het wemelde er van de siervoorwerpen, glazen presse-papiers, kookboeken, zonnebrillen, pockets en tekeningen van de kinderen. Aan de muur tegenover de koelkast hingen twee prikborden waarop talloze kattedelletjes, recepten en nog meer kindertekeningen met slechts een paar kleurige punaises op hun plaats werden gehouden. Midden in de keuken stond een grote groene eettafel met eromheen zes stoelen met spijltjesleuning. Op elk ander moment had Sue's keuken model kunnen staan voor die van een bruisend gezin.

In de bijkeuken was de Technische Recherche aan het werk.

Een eerste onderzoek had uitgewezen dat een van de muren vol zat met bloedspatten. De schijnwerpers van de technici leken de hele achterkant van het huis te verlichten, en de halve tuin. Achter een klein terras kon Jane Marks kruidentuin onderscheiden. Zijn hobby, zijn grote trots. Badend in al dat licht was de glans er echter af. Of het bloed van Mark afkomstig was, was nog niet duidelijk. Als gevolg van een gewelddadig incident in het paasweekend waar leden van verschillende bendes bij betrokken waren, kampte het lab met grote achterstanden. Er waren drie jongens omgekomen en vier gewond geraakt. In het straatje in Camberwell waar het gebeurd was, was het nog steeds een chaos. Honkbalknuppels versus machetes leverde nooit een eerlijk gevecht op. Jane wendde zich

af van het kille licht en richtte haar aandacht weer op haar vriendin.

Sue zat aan de keukentafel en gaf met een doffe stem antwoord op vragen. Ze was afgefallen sinds de laatste keer dat Jane haar had gezien. Haar grijze trui slobberde om haar lijf en de skinny jeans die ze aanhad zat niet meer strak. Haar gezicht, omlijst door kort grijs haar dat slordig zat, was ingevallen. Gezien de omstandigheden was het begrijpelijk dat ze er slecht uitzag, toch vroeg Jane zich af wat er nog meer speelde in het leven van Sue. Ze zag eruit als een vrouw die niet uren, maar al maanden onder grote druk stond. De agente die haar de vragen stelde, werkte nog kort bij Vermiste Personen en kon niet veel ouder zijn dan tweeëntwintig. Het maakte haar duidelijk ongemakkelijk in zo'n emotionele situatie het middelpunt te zijn. Ze legde steeds weer haar hand op Sue's arm, een gebaar waar een kwetsbaarheid uit sprak die Jane zelden bij leden van haar eigen, meer ervaren team waarnam. De meeste rechercheurs en brigadiers van de moordbrigade waren door Lockyer aangesteld – Jane ook. Zijn standpunt was duidelijk: persoonlijke betrokkenheid bij een zaak vertroebelde je blik en leidde tot fouten. Niet dat hij zich zelf altijd aan die regel hield. Zijn gedrag in de zaak-Stevens gold op het bureau van Lewisham als een schoolvoorbeeld van hoe het níet moest.

De stem van de jonge agente bracht Jane terug in het hier en nu. 'Wanneer bent u thuisgekomen?'

'Rond kwart over zes,' antwoordde Sue. 'Mark en ik hadden het er gisteravond nog over hoe laat we thuis zouden zijn, de kinderen en ik, en wat we zouden eten. Hij zou lasagne maken.'

Jane dacht terug aan haar gesprek met Sue toen ze drie uur eerder in het huis in Bromley was aangekomen. Op de heenweg had ze allerlei scenario's bedacht die Marks verdwijning zouden kunnen verklaren. Toen ze in Catford in de naweeën van de spits was beland en ze haar medeweggebruikers tot veelvuldig getoeter had aangezet, was het idee bij haar opgekomen dat hij een midlifecrisis had en met een nieuw kapsel in een Porsche thuis zou komen. Maar dat was een stom cliché, dat ze even snel weer verwierp. Mark was politieman geweest; als één woord op hem van toepassing was, was het 'rationeel'. Toen ze Beckenham Hill voorbij was en uitweek voor drie stilstaande auto's

die bij een aanrijding betrokken waren, overdacht ze de mogelijkheid die het meest voor de hand lag: dat Mark een ander had. Maar ook dat klopte naar haar gevoel niet. Mark en Sue waren al dertig, vijftendertig jaar samen. Ze hadden elkaar als twintigers bij de politie leren kennen, waren binnen twee jaar getrouwd en hadden de daaropvolgende vijftien jaar allebei carrière gemaakt. Thomas, hun oudste, was geboren op Sue's veertigste verjaardag en George twee jaar later. Toen Jane langs de sportvelden van Millwall reed waren haar ideeën uitgeput. Ze wist dat Mark last had gehad van angstaanvallen sinds hij vijf jaar geleden met pensioen was gegaan. De overgang van hoofdinspecteur bij de moordbrigade naar huisman en gepensioneerd was hem zwaar gevallen. Sue had Jane bij herhaling verteld dat Mark zich overbodig en zelfs ontmand voelde, zo zonder focus in zijn leven. Ze wreef haar ogen uit en onderdrukte de neiging haar hoofd te schudden.

Vanaf het moment dat Jane het huis van Sue en Mark betrad had ze het gevoel gehad dat er iets niet klopte. Ondanks de gezellige lampjes in de gang, het zachte Perzische tapijt onder haar voeten en de warme, honingkleurige muren, hing er een dreigende, kille sfeer. Ze dacht aan het bloed in de bijkeuken. Zou Marks geestesgesteldheid ernstiger verstoord zijn dan Jane of zelfs Sue had kunnen vermoeden? Was het denkbaar dat hij zelfmoord had gepleegd? Aan de ogen van Sue zag ze dat die gedachte ook bij haar was opgekomen, en nog steeds door haar hoofd spookte. Het idee rustte als een loden last op haar. Jane had een stoel bijgeschoven, was gaan zitten en had de hand van haar vriendin vastgepakt. 'We zullen hem vinden, Sue,' had ze gezegd, met een aplomb dat haarzelf had verbaasd.

'Mevrouw Leech, kunt u me vertellen wat er precies gebeurde toen u thuiskwam?' vroeg de agente, met een knikje naar Jane. Het gebaar herinnerde haar aan de tijd dat ze zelf net bij de politie werkte. Het drukte de dankbaarheid uit van een onervaren kracht die in het diepe wordt gegoooid.

Sue ademde diep en schokkerig in. 'Thomas en George gingen meteen naar boven om met hun Xbox te spelen en ik zette thee en bekeek de post.' Ze wees naar een stapel halfgeopende enveloppen op tafel.

De agente zat druk in haar boekje te schrijven en knikte. ‘En viel u toen al iets op, was er iets anders dan anders?’

Jane zag dat Sue naar het plafond keek, alsof daar een antwoord te vinden was. ‘Nee, niet echt,’ zei ze, en ze kneep in Janes hand. ‘De jongens riepen hun vader gedag toen we binnenkwamen en toen Mark niet reageerde dacht ik alleen maar... Ik weet niet meer wat ik dacht, maar het verontrustte me niet. Ik ging er denk ik van uit dat hij in de schuur was, of boodschappen deed.’ Een traan biggelde over haar wang en kwam bij haar mondhoek tot stilstand.

‘Ik weet dat het moeilijk is, mevrouw Leech, maar alles wat u ook maar te binnen schiet kan ons helpen bij het onderzoek.’

Dat de agente het over ‘ons’ had, ontging Jane niet. Ze voelde de aanvechting in te grijpen, het meisje een moment rust te gunnen en over te gaan op gerichtere vragen, maar ze hield zich in. De agente had gelijk. Bij een vermissing kon zelfs het meest onbeduidende detail van vitaal belang zijn. Gezien de sporen in de bijkeuken was het echter absurd om uit te gaan van een gewone vermissing.

‘Geen probleem, hoor,’ zei Sue op bijna sussende toon. Voor ze met pensioen ging was ze hoofdinspecteur geweest bij de Afdeling Huiselijk Geweld. Situaties als deze had ze vaak genoeg meegemaakt, maar hoeveel ervaring je ook had, wanneer het je eigen gezin betrof werd het een heel ander verhaal. Jane wist dat ze in alle staten zou zijn als er iets met Peter zou gebeuren, maar al was Sue in tranen, ze straalde tegelijkertijd een kalmte uit waar Jane alleen maar bewondering voor kon hebben.

‘Hoe laat was het ongeveer toen u de bijkeuken binnenkwam?’

‘Rond halfzeven,’ antwoordde Sue met neergeslagen ogen. ‘De kat moest eten hebben en ik wilde de voetbalkleren van de jongens in de wasmachine doen. Toen zag ik dat bloed op de vloer.’

‘Waarom dacht u dat het bloed was, mevrouw Leech?’ vroeg de agente. Ze liet haar pen boven haar notitieboekje zweven.

‘Ik heb bij de politie gewerkt en bovendien ben ik moeder. In een huis vol jongens zie je wel vaker een spatje bloed.’ Ze leek zelf van haar zorgeloze toon op te kijken. Jane voelde de stemming in de kamer veranderen, alsof de alledaagsheid van wat Sue had gezegd de negatief geladen sfeer neutraliseerde. ‘Ik wist gewoon dat het bloed was.’

‘Zou je het kunnen beschrijven, Sue?’ vroeg Jane voor ze zich kon inhouden.

‘Een plasje ongeveer zo groot als een munt van tien pence.’ Met duim en wijsvinger gaf Sue de afmeting aan. ‘Links van de deurmat. Ik bukte me om de kleren van de jongens in de machine te stoppen. Eerst dacht ik dat het van de jongens was, van een bloedneus, of dat Mark zich in de tuin bezeerd had, maar er was iets – ik weet niet precies wat – er was iets wat me bang maakte. Het bloed op de muur zag ik pas toen jullie er waren.’

Jane draaide zich om naar de deur van de bijkeuken. Er was een voortdurend gemompel te horen van de sporenonderzoekers die foto’s namen en de plaats delict documenteerden. Ze vroeg zich af hoe ze zelf had gereageerd als dit haar was overkomen. Net als Sue raakte Jane niet zo gauw in paniek. Door het werk werd je intuïtie sterk ontwikkeld en na verloop van tijd leerde je door alle ervaring hoe je zulke gevoelens moest interpreteren. Dat Sue door angst was bekropen toen ze het bloed zag, kwam doordat ze diep vanbinnen wist wat er aan de hand was.

Jane hoorde dat de agente het over een andere boeg gooide en Sue over meer alledaagse dingen ondervroeg. Het was een techniek die ze geleerd had: getuigen laten praten om ze kalm te houden. Jane wachtte tot Sue antwoord gaf, toen stond ze op en liep naar de bijkeuken, waar alle activiteit plaatsvond. Ze stak haar hoofd om de deur en keek naar binnen.

De ruimte was niet groter dan twee meter vijftig bij een meter tachtig. Ze staaarde naar de dichtstbijzijnde muur, waar boven de wasmachine en de droogtrommel iemand met een kwast met rode verf in de weer leek te zijn geweest en vervolgens geprobeerd had de vlekken weg te boenen. Het gevolg was dat de muur bedekt was met bruine vegen. Op het blad dat de wasmachine en droger bedekte zaten een paar bloedspatten, maar het meeste zat op de muur. Terwijl Jane ernaar keek, vroeg ze zich weer af hoe Mark er geestelijk aan toe was geweest. Sue had het paasweekend met de jongens bij haar ouders doorgebracht. Ze waren pas gisteravond teruggekomen, wat betekende dat Sue voor de jongens een vrije dag extra had moeten regelen. Mark was thuisgebleven. Waarom? Daar had Sue niets over gezegd. Klopte

de hoeveelheid bloed met zelfmoord? Ze schudde haar hoofd. Mark was politieman geweest. Hij had de nodige zelfmoorden gezien in zijn tijd bij het korps en dat waren zonder uitzondering gruwelijke ervaringen. Niet vanwege het lichaam, het bloed, het braaksel, de uitwerpselen en urine. Die kon je nu eenmaal verwachten en dat hoorde bij het werk. Nee, wat je bijbleef was het gezicht van de vrouw, de moeder, het kind, de broer of wie het ook was die de pech had gehad op het lichaam te stuiten. Jane kon zich niet voorstellen dat Mark Sue of zijn jongens zoiets zou aandoen. Maar het zou wel verklaren waarom het bloed was afgeveegd.

Ze liep verder de bijkeuken in en ging recht tegenover de muur staan. Ze stelde zich Mark voor bij de wasmachine, misschien had hij ertegenaan geleund terwijl hij zichzelf sneed om te kijken hoe scherp het mes was. Aan zelfmoordslachtoffers was vaak te zien dat ze nerveus waren geweest, bang voor de pijn en onzeker over hoe diep ze moesten gaan. Vaak probeerden ze eerst iets uit voor ze zichzelf de beslissende snee toebrachten. Als Mark met zijn arm had gezwaaid, geschrokken van de pijn of de hoeveelheid bloed, zou dat de bloedspatten kunnen verklaren waar ze naar stond te kijken. Het was mogelijk.

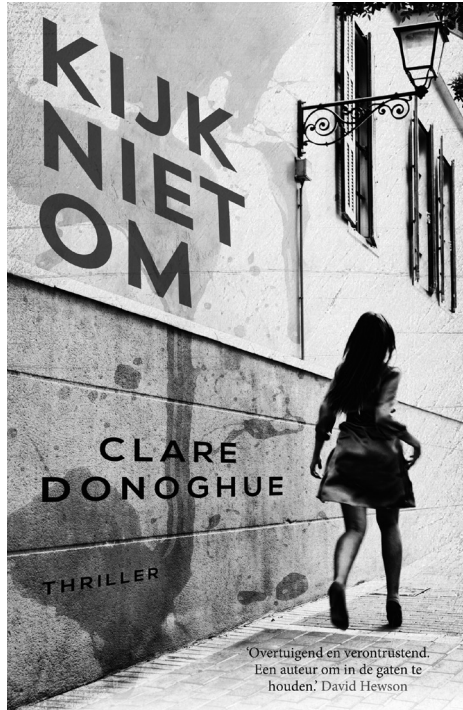
‘We zijn hier bijna klaar, Jane,’ zei een van de sporenonderzoekers. Het was moeilijk te bepalen wie wie was als ze op een plaats delict aan het werk waren. Ze waren in vol ornaat: witte papieren pakken met capuchon, laarzen en maskers. Een van de technici deed de lichten uit en zette de vier uv-lampen aan die in de hoeken van de ruimte waren opgesteld. Het bloed op de muur was onmiskenbaar. Als zwarte krassen tekenden de vegen zich af op de witte muur.

Het snikken van Sue onderbrak haar gedachtegang. Ze liep de bijkeuken uit. Sue zat aan de keukentafel met haar handen voor haar gezicht te huilen. Thomas en George waren naar haar ouders gebracht. Thomas was dertien, George nog maar tien. Ze waren te jong om hiervan getuige te zijn, te jong om hun moeder tot steun te kunnen zijn en om te gaan met zo’n hevige verdriet. Jane moest aan Peter denken. Ze had hem vanavond weer niet naar bed gebracht, zoals zo vaak gebeurde. Toen kwam Lockyer in haar gedachten. Ze moest hem bellen om hem te laten weten wat er aan de hand was. Sinds Sue

had gebeld, had Jane hem alleen summier op de hoogte gesteld. Mark en Lockyer waren goed bevriend, of in elk geval waren ze dat geweest, en Lockyer kennende wist Jane dat hij zich erin zou vastbijten en niet meer zou rusten tot Mark gevonden was.

Ze liet haar hoofd naar achteren vallen en genoot van het moment van spanning toen haar nekspieren op haar vermoeide schouders drukten. Het drong tot haar door dat ze wilde dat het Marks bloed was. Ze wilde dat hij zijn verwondingen zelf had toegebracht. Ze wong zich in bochten om de plaats delict te zien als de plaats van een zelfmoord. Omdat het alternatief nog erger, nog heel veel erger zou zijn.

Lees ook van Clare Donoghue

Sarah Grainger wordt gestalkt. Ooit was ze een gevierd fotograaf, nu is ze slechts nog een schim van zichzelf en durft ze nauwelijks nog haar huis te verlaten. Temeer daar er in de omgeving van haar huis in Zuid-Londen inmiddels drie vrouwen vermoord zijn aangetroffen.

Inspecteur Lockyer en zijn team staan voor een raadsel. De dader gaat steeds brutaler en grover te werk en de politie doet haar uiterste best een verband tussen de slachtoffers te vinden.

Ondertussen krijgt Sarah cryptische briefjes en een zeer verontrustend telefoontje. Is de dader dichterbij huis dan ze denken...?

Paperback, 304 pagina's, ISBN 978 90 261 3576 7

ISBN e-book 978 90 261 3577 4

Van Clare Donoghue verscheen eerder:
Kijk niet om

Voor mijn familie en vrienden:
jullie steun is van onschatbare waarde.

Eerste druk april 2018

Oorspronkelijke titel *No Place to Die*

First published 2015 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2015 Clare Donoghue

The moral right of Clare Donoghue to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Caecile de Hoog

Omslagontwerp Baqap

Omslagillustratie © Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3579 8

ISBN e-book 978 90 261 3580 4

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.